WEEKBLAD

Nederland : 25 Ct. - 20 BLZ.
België : 4 Frank. - 20 BLZ.

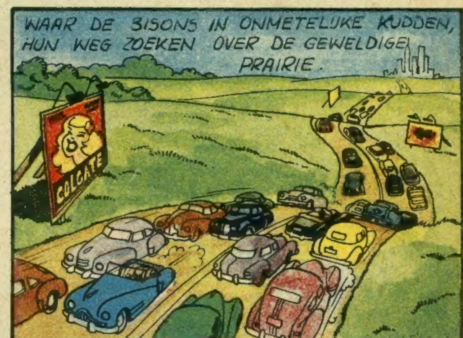
ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 516. — 16 FEBRUARI 1950.

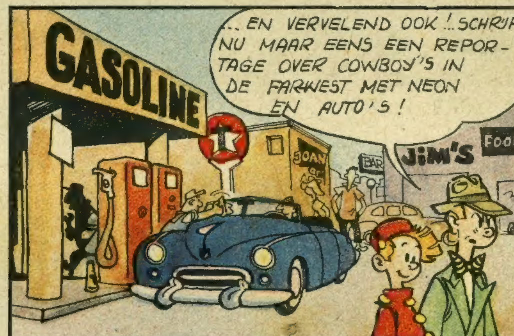

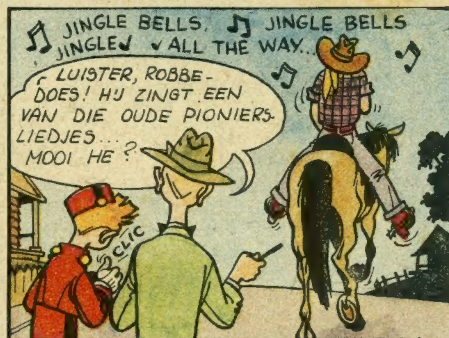

LUCKY LUKE

LUCKY LUKE WORDT FEESTELIJK ONTHAALD TE NUGGET GULCH. MAAR DAT IS DAN OOK HET EINDE VAN DIT SPANNEND AVONTUUR.

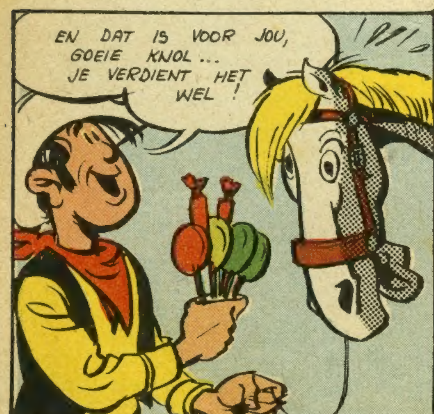

SURCOUF
DE
KAPERSKONING
ALS MATROOS OP DE "AURORE" VERGEZELT SURCOUF EEN LADING ZWARTE SLAVEN NAAR AMERIKA.

DE BRIK WORDT DOOR DE WIND NAAR DE KLIPPEN GEDREVEN. MET DE MOED DER WANHOOP TRACHT KAPITEIN TARDIVET HET ONHEIL AF TE WEREN.
KAPITEIN! WE ZITTEN VAST!
DE H. MAAGD HOGE ONS BESCHERMEN!

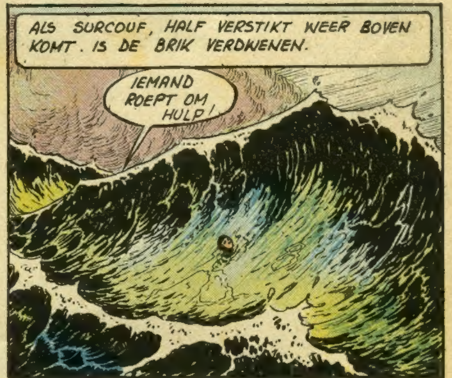

GEGREPEN DOOR EEN GEWELDIGE RUKWIND WORDT DE "AURORE" TEGEN DE ROTSEN GEWORPEN. MET EEN GEWELDIG GEKRAAK VERSPLINTERT DE BOEG. DE WOEDENDE GOLVEN BEUKEN OP HET DEK EN DRINGEN IN HET RUIM, WAAR DE DRIEHONDERD ZWARTEN VASTGEKLUISTERD LIGGEN.
VLUCHTEN, MANNEN! WE ZITTEN OP DE KLIPPEN! WE ZINKEN!
DE ZWARTEN! ZE VERDRINKEN ALS RATTEN!

KAPITEIN! DE ZWARTEN! WE MOGEN HEN ZO NIET LATEN STERVEN!
GEEN TIJD, JONGEN! DE LUIKEN ZIJN GESLOTEN!

MAAR SURCOUF LUISTERT NIET...
DAT MAG NIET!
STOP! JE LIJKT WEL GEK!
S.014.A

VLUCHTEN? NIET VOORDAT IK DE SLAVEN BEVRIJD HEB!

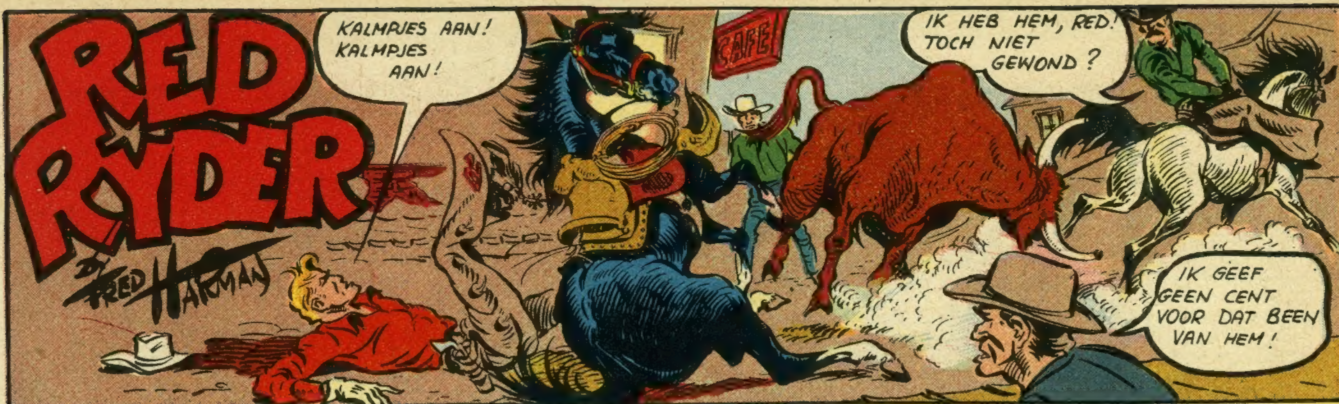

ALS SURCOUF, HALF VERSTIKT WEER BOVEN KOMT, IS DE BRIK VERDWENEN.
IEMAND ROEPT OM HULP!

HULP! IK KAN NIET MEER!
HEMEL! DAT IS DE KWARTIERMEESTER!
MOED, MEESTER!

DANK JE, KLEINE DANK JE!
WE RAKEN ER WEL UIT! DE KUST IS VLAK BIJ. HOU JE GOED VAST!

HEEFT SURCOUF TE VEEL VAN ZIJN KRACHTEN GEVERGD? ZAL HIJ DE OEVER BEREIKEN?
MOED, JONGEN, HIERHEEN!

HIJ IS DOOD-OP!
EEN KRAAN VAN EEN KEREL!
ZONDER HEM...
S.014.B.

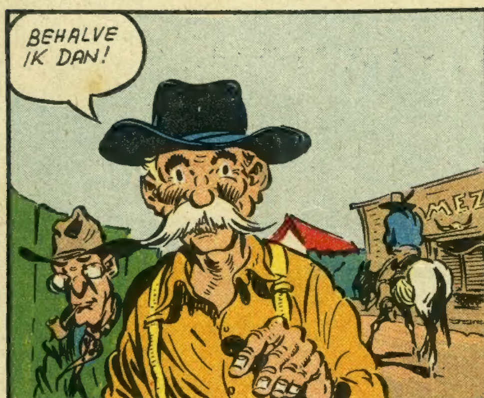

Ook een titel...

Napoleon had heel Spanje, op één stad na, Sevilla, veroverd.

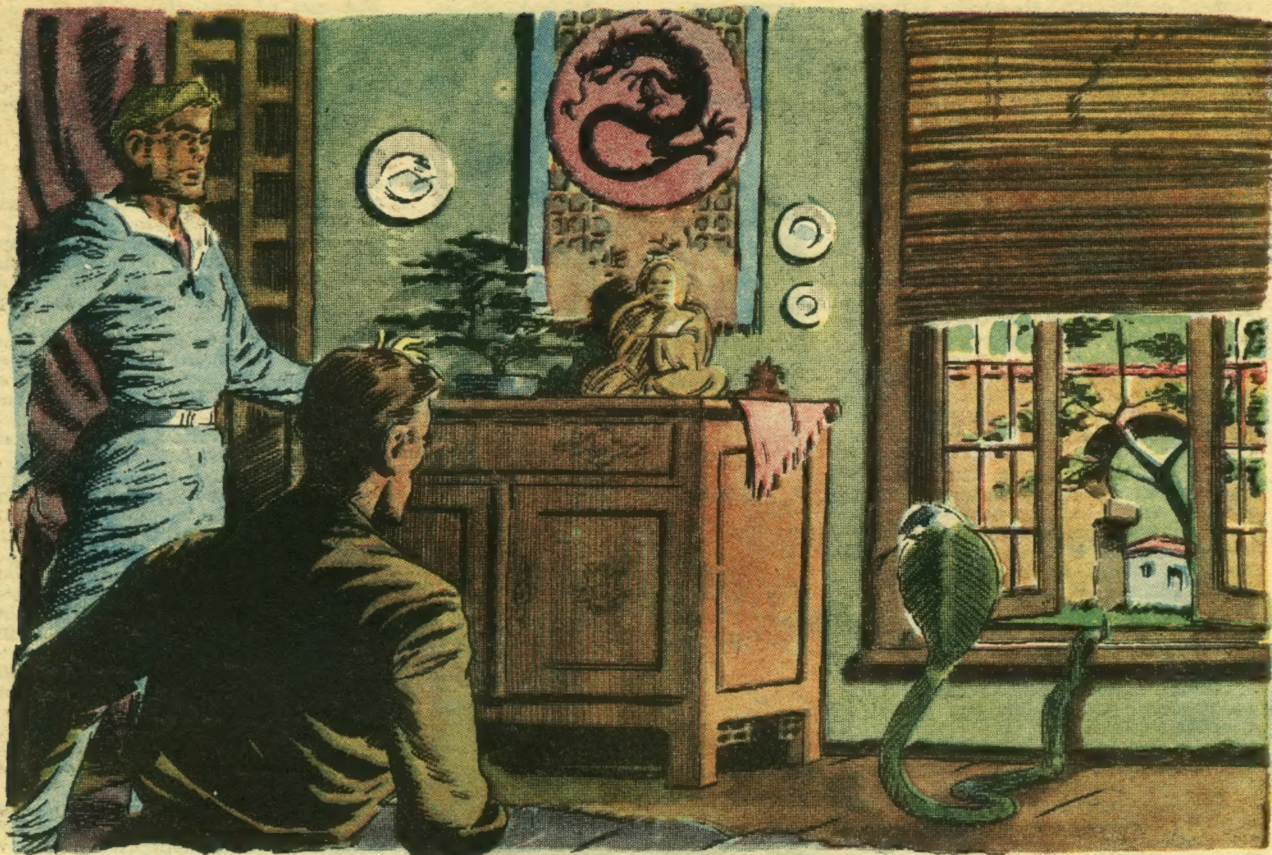
Hij wou dan ook zo spoedig mogelijk dit laatste bolwerk van de Spaanse weerstand opdoeken. Maar het fiere Sevilla bleef stand houden.

Door één van zijn afgevaardigden, liet hij aan de goeverneur van de stad zeggen, dat hij Sevilla van de aarde zou laten scheren, als het verzet niet spoedig ophield.

— Dat kan ik niet geloven, antwoordde de goeverneur, tot grote verwondering van Napoleons afgezant.

— En waarom niet? Iedereen weet, dat Napoleon voor geen harde middelen terugschrikt.

— Denkt u, dat uw meester zo bijster opgetogen zou zijn als er aan zijn huidige titels, Keizer van Frankrijk, Koning van Italië, nog zou toegevoegd worden : ...en Barbier van Sevilla ?...

Rode Vleugel en de Maleise Kris

(14)

KORTE SAMENVATTING. — De jongens van de Rode Vleugel hebben het opgenomen tegen een bende zeerovers, die ergens in de omgeving van Java hun schuilplaats hebben. Nadat ze de Maleise Kris uit hun schuiloord hebben gejaagd, begeven ze zich naar Manilla. Bij de commissaris van politie verneemt de Grote Baas, dat er een melaatse woont, die voor het land veel heeft gedaan en de moeder blijkt te zijn van Mou-Tse, het Chinese meisje, dat ze hebben gered. Intussen wordt ze door de Maleise Kris geschaakt. Ze willen het meisje en haar moeder doden, als de Grote Baas en de vader van Mou-Tse opdagen en de bende op de vlucht drijven. Enkele leden van de Maleise Kris blijven in hun handen, maar de leider is verdwenen. De Grote Baas beraamt plannen met Li-Tsjang, de vader van Mou-Tse, om de Maleise Kris op te sporen.

— Dat is allemaal van geen belang. Wat ons interesseert is: het uitroeien van de bende van de Maleise Kris. Weet u werkelijk niets van een schuiloord?

Li-Tsjang liet zich in een club zinken. Hij droeg het gele kleed der Chinese mandarijnen eerste klas. Dit erekleed droeg hij alleen thuis. Hij zat een ogenblik na te denken met de handen in de mouwen gestoken.

— Ik herinner me, zei hij dan, dat ik op een goeie dag te Shangai een Chinese metselaar geholpen heb, die me een en ander toevertrouwde. Op dat ogenblik geloofde ik hem niet. Ik dacht dat hij lichtjes in z'n hoofd geraakt was. Hij vertelde me, dat hij eens door onbekende mannen was aangeworven, die hem op een groot eiland brachten. Ik heb hem over dat eiland verder ondervraagd en ik ben er zeker van, dat het Borneo is. Ze brachten hem in de wildernis. Verschillende dagen moest hij marcheren. « Meer dan een maan », beweerde hij.

» Tenslotte kwam hij in een grote open vlakte aan de voet van een berg, die er uit zag als een reusachtige olifant. Daar heeft hij, samen met anderen, dagen en dagen moeten zwoegen aan een enorm paleis, dat op de Hindoetempels moet lijken, die je dikwijls in de Indochinese wildernis kunt vinden. Van binnen zag het er echter uit als een modern kasteel of, beter nog, als een versterking. De kelders waren van beton.

» De laatste dagen, vertelde de man verder, moesten we nog harder werken. Toen werd ineens een ploeg de wildernis ingebracht. Van ver hoorden we geweerschoten. De mannen zijn nooit teruggekomen. Er werd ons verteld, dat ze naar Sjang-hai vertrokken waren. Toen verdween een tweede ploeg in de jungle en ze kwam evenmin terug. Op een avond, toen de wachten om het vuur zaten te praten, was hij de wildernis ingevlucht en zo kon hij ontsnappen.

» Wel, die belevenissen hebben de arme man waarschijnlijk een lelijke schok in z'n hoofd bezorgd. Dagen lang praatte hij over niets anders dan over zijn vreselijke avonturen met slangen, boa-constrictors, oerang-oetangs, kaaimannen, enzovoort. Op de duur wist ik niet meer, wat waarheid en wat fantasie was. Maar het is wel degelijk een feit, dat Toeng uit de jungle ontsnapt is en met een jonk naar een haven terugkeerde. Vandaar heeft hij dienst genomen op een andere jonk, die hem naar Sjang-hai bracht. Twee dagen nadat hij me z'n avonturen vertelde, is hij gestorven. Ik heb hem gevraagd, waarom hij dat alles niet vroeger verteld had.

» — Die mannen daar, zei hij hoofdschuddend. Als ze weten, dat je je mondje te veel roert, maken ze je van kant.

» Dat is alles, wat ik vernomen heb. Ik heb lange tijd gedacht, dat het maar een boze droom van Toeng was. Maar nu ben ik er bijna zeker van, dat de man, evenals vele andere metselaars, het slachtoffer is geweest van de Maleise Kris. Ergens in de jungle van Borneo heeft de piraat een versterking gebouwd!

— Is Toeng al lang dood?

— Zeven jaar.

De Grote Baas floot bedenkelijk. Dat was een flinke tijd geleden! Zou hij nog een krijgsplan mogen bouwen op wat een oude koelie zeven jaar geleden verteld had? Was dat niet een beetje gewaagd?

Maar toch, onder al die fantastische verhalen scheen toch een grond van waarheid te schuilen. En ze konden hier in Manilla niet blijven zitten en hun tijd verliezen met nietsdoen, tot de vijand de goedheid zou hebben, het tipje van z'n neus te laten zien.

De Maleise Kris voelde zich op het ogenblik waarschijnlijk te zwak en zou zich voorlopig rustig houden in zijn nieuwe, veilige schuilplaats.

— U denkt dus, dat we een kans hebben de Maleise Kris beet te krijgen, als we hem te Borneo aanvallen?

Li-Tsjang schudde droevig het hoofd.

— Borneo is zo groot! U heeft niet de geringste kans, hem daar te pakken te krijgen. Daarbij, jullie zijn maar met zessen en hij heeft al zijn getrouwen, plus daarbij nog de wildernis van Borneo, om hem te verdedigen. En Borneo heeft wel de verschrikkelijkste wildernissen van de wereld.

— Ja, mompelde de Grote Baas, dat is onze grootste handicap. We zijn maar met ons zessen om tegen de Maleise Kris te vechten. En zelfs al zijn m'n mannen de meest onverschrokken kerels, die er op aarde rondlopen, de Maleise Kris is ons toch nog te sterk, vrees ik.

Li-Tsjang keek hem onderzoekend aan en vroeg kort:

— Bent u werkelijk van plan, hem in de wildernis van Borneo aan te vallen?

— Zeker, zei de Grote Baas. Slechts daar zullen we de oplossing van het raadsel vinden. Als we een beetje geluk hebben, zullen we die olifant-rots wel vinden. En u weet trouwens heel goed, dat ik geen rust zal kennen, voor ik de Maleise Kris onschadelijk gemaakt heb.

Enkele ogenblikken scheen de Chinees diep na te denken. Dan vroeg hij:

— Wenst u soldaten?

De Grote Baas keek Li-Tsjang aan en begreep, dat hij iets aan het uitbroeden was.

— Ik zou natuurlijk heel blij zijn, als ik nog enkele stevige kerels kon krijgen om ons te helpen.

— Zelfs al zijn het heethoofden, zonder de minste discipline?

— Als ik zeker weet, dat ze van goede wil zijn en bezeten door de vaste wil, om de Maleise Kris te bevechten, zijn ze welkom in onze rangen.

De mandarijn glimlachte flauwtjes en mompelde:

— Ik zou zelf graag met u samen de strijd voeren. Maar ik achtervolg de Maleise Kris nu al jaren en jaren en het heeft me uitgeput. Bovendien wil ik m'n dochter beter leren kennen. Daarom ga ik deze keer niet met u mee, maar ik zal u mannen sturen, die voor mij zullen werken. Ze zullen een voor een naar u toekomen. Soms in vreemde omstandigheden. Wees echter niet verbaasd en vooral: oordeel niet over hen, zoals u over andere mensen oordeelt. Het zijn avonturiers, maar trouwe, dappere kerels, die voor u door het vuur zullen gaan.

— Ik aanvaard uw aanbod met genoegen, zei de Grote Baas.

Het werd laat en hij wilde de volgende morgen aan het werk gaan. Hij stond op en nam afscheid van Li-Tsjang en van Mou-Tse. Noch hij, noch Li-Tsjang had een woord gerept over de plaats, waar de mannen van de mandarijn zich bij hem zouden aansluiten. Dat was overbodig. De Grote Baas wist wel, dat Li-Tsjang ervoor zorgen zou, dat de mannen arriveerden, als hij ze nodig had. Hij zei eenvoudig:

— Ik ben van plan, over drie dagen met mijn observatiejachten te vertrekken om een eerste verkenningstocht te maken.

Li-Tsjang knikte en zei:

— Ik zal het niet vergeten!

De Grote Baas verwijderde zich langs het tamarindenlaantje en ging terug naar het hotel te Manilla, waar de Rode Vleugel legerde.

In het hôtel verliepen de zaken intussen niet, zoals Joe en Karel het gewenst hadden! Joe was die middag vertrokken en had hen gezegd, dat hij een grote wandeling wilde maken. Hij was nog altijd niet terug. De twee jongens zaten op hun kamer een boek te lezen en speelden af en toe wat op de banjo, die Jan in een rommelwinkeltje had opgescharreld.

Daar zag hij, hoe een slang zich over de spiegel naar beneden liet zakken.

Ze begonnen stilaan slaap te krijgen en door het wachten begon de grap, die zoëven zo daverend had geleken, er nu heel wat minder geestig uit te zien. Wat zou er tenslotte gebeuren? Joe zou eens gillen en dan...?

— En dan? zei Jan koppig. Wel, ik wil Joe z'n hoofd zien verliezen en dan zelf een redevoering afsteken over de moed der Engelsen en hun flegma. Dan zal ik pas tevreden zijn...

Lusteloos begonnen ze vogelpik te spelen. Een van de pijltjes vloog uit de goede richting en hechtte zich in de neus van Mac Arthurs portret, dat aan de muur hing.

— Kerel, pas op!... grapte Karel. Straks komen ze je in hechtenis nemen wegens majesteitsschennis! Je weet, dat Mac Arthur voor de Filippijnen een soort halfgod is.

Jan kwam moeilijk overeind, om het pijltje op te rapen, dat op de grond gevallen was. Ineens bleef hij strak op een punt staren. Karel keek hem verrast aan.

— Wel, wat heb je? Zie je het spook van je laatste slachtoffer?...

Nu volgde Karel de blik van Jan en het was, alsof een ijzige hand hem bij de keel greep. Door het halfopen raam gleed een naja naar binnen en schuifelde langzaam naar hen toe.

— Heb je een wapen? fluisterde Jan.

— Alleen m'n revolver, fluisterde Karel terug, zonder zijn lippen te bewegen, uit vrees van de slang woedend te maken. Tegen zo'n beest kun je met een revolver niets aanvangen! Het heeft ons te pakken voor we het kunnen raken.

Mikken met een revolver zou trouwens onmogelijk geweest zijn. Een slang is veel te klein om een goed doelwit te zijn.

Traag, bijna onmerkbaar trok Jan zich terug. Hij had nog altijd enkele pijltjes van het vogelpikspel in z'n hand en probeerde buiten het bereik van de slang te blijven.

— Denk je, dat ze in het hotel serum tegen slangengif hebben?

— We kunnen dat uit het hospitaal laten halen. Maar men zegt, dat men drie minuten na de beet van een naja sterft!

De naja scheen intussen boosaardig te worden. Het lange lijf begon vlugger te kronkelen en hij naderde met angstwekkende snelheid. Met een sprong was Karel op de tafel, terwijl Joe het bed bereikte. Maar... er stond een stoel naast de tafel. De naja kroop erop. Met een schop gooide Karel de stoel omver, die op de slang viel. Het beest rukte zich uit de beklemming los en siste van woede. Zijn staart sloeg als een zweep tegen de grond. De slang slingerde zich rond een tafelpoot en begon te klimmen.

Jan had zijn kalmte herwonnen. Hij wist, dat het op leven en dood zou zijn. Hij greep een pijltje vast en gooide uit alle kracht. Maar hij was nog te zenuwachtig om juist te kunnen mikken. Het projectiel plofte in het hout vlak naast de hals van de slang. Het beest schrok op van de klop. Het kronkelde heftig en zijn hals zwol van woede. Karel stond vanaf de tafel toe te kijken, klaar om op de grond te springen, als het nodig mocht zijn. Jan wierp zijn tweede pijltje en deze keer drong het projectiel in de hals van de slang, maar niet diep genoeg, om het beest aan de tafel vast te nagelen.

Het wapen hinderde de naja echter. Drie, vier keer probeerde hij de aanval voort te zetten, maar de kop viel telkens omlaag.

Karel had van die enkele seconden gebruik gemaakt om van de tafel te springen en een stok te grijpen. Als een dolleman begon hij op de slang te slaan, tot ze met gebroken en verpletterde ruggegraat slap op de grond viel.

— Oef! Gedaan ermee!

Sinds de aanvang van heel het drama hoorden ze buiten een vreemde, schrille muziek, die waarschijnlijk van het

marktplein kwam. Ze werkte verschrikkelijk op de zenuwen van de twee jongelui. Jan veegde zijn bezweet voorhoofd af en mompelde:

— Ik begin Joe stilaan te begrijpen. Afschuwelijke beesten! Ik vind ze heel wat aardiger, als ze in de korf van de fakir zitten.

— Je bent nu toch niet van plan, bang te worden? bromde Karel.

— Ik zou in ieder geval voor geen geld ter wereld naar Joe's kamer willen gaan en die lieve beestjes weer in hun korf stoppen, waar we ze uit gehaald hebben!

Ineens brulde Karel:

— Jan!... Spring!...

Jans zenuwen waren zo tot het uiterste gespannen, dat hij van angst een sprong maakte, zoals hij er in heel z'n leven nog geen gemaakt had! Karel vloog naar hem toe met opgeheven stok en gaf een klop, vlak voor Jans voeten.

Deze keer was het een klein, helgroen slangetje. Karel verpletterde de kop onder z'n hak en maakte zo het beestje voorgoed onschadelijk.

— Hij richtte zich juist op om aan te vallen, hijgde Karel.

Een ogenblik stonden de jongens elkaar zwijgend aan te kijken. Ze voelden zich doodop. Hun zenuwen waren stuk en hun hart klopte wild. Een beweging trok op de toilettafel de aandacht van Jan. Daar zag hij, hoe een slang zich over de spiegel naar beneden liet zakken, naar de twee glazen tpe, waar de jongens hun tandenborstel in stonden. Nee maar, dat was meer, dan ze verdragen konden!

— Hebben ze dit verwenst hotel dan op een slangennest gebouwd, siste Karel.

— Dood hem, dood hem, zeg ik je. Ik kan niet meer.

Met stevige hand zwaaide Karel de stok. De spiegel sprong in duizend scherven, die op de grond kletterden. Middendoorgesneden tuimelde de slang op de planken, waar de twee stukken krampachtig bleven kronkelen.

En buiten bleef die obsederende muziek steeds maar jagen. Hun zenuwen stonden op springen.

— Luister, zei Karel, onthou wat ik je zeg. Het is een aanslag van de Maleise Kris. Tot nu toe heeft niemand ooit één slang in dit hotel gezien en nu doden we er ineens drie achter elkaar. Ik durf wedden, dat er daar buiten een kerel staat, die ze op ons afstuurt!

Nu hadden ze eindelijk iets te doen. Er stond een tastbare vijand voor hen, tegen wie ze konden vechten. Jan snapte dadelijk wat Karel bedoelde.

— Ik zal buiten eens een ronde gaan maken en die verdachte kerel proberen te ontdekken. Blijf jij hier, tot ik je een teken geef en kom dan over het balkon naar buiten. Dan vallen we hem samen op het lijf.

Jan stormde met vier treden tegelijk naar beneden, glipte door een achterdeurtje naar buiten en belandde in de tuin.

Daar haalde hij z'n revolver uit zijn zak en omzichtig begon hij om het huis te sluipen, om de voorgevel te bereiken. Links en rechts kijkend sloop hij vooruit in de overtuiging, dat hij over een paar minuten op een bandiet zou stoten. Maar nergens was iemand te zien. Het was helledonker en uit de richting van de haven klonk het doffe geloei der sirenes. Door alles heen nog steeds de schrale tonen van een fluit...

Een ogenblik was Jan verbaasd over het feit, dat hij de muzikant nergens zag. Maar toen schoot het door zijn hoofd:

— Hij zit op ons balkon!

Toen dacht hij ineens weer aan de fakir. Zou een of andere drommelse kerel daar op z'n fluit aan het spelen zijn en z'n serpenten de kamer van de jongens insturen?

Jan greep een van de pijlers vast, waarop het terras van de eerste verdieping rustte, en begon zich naar boven te hijsen. Weldra kon hij z'n hoofd boven de rand steken.

En inderdaad! Had hij het niet gedacht? Daar zat een kleine inboorling, naast een korfje gehurkt. Hij speelde op z'n fluit en Jan zag, hoe uit de korf zich langzaam een slang oprichtte.

Jan zwaaide z'n been over de balustrade en gilde:

— Als je een vin verroert, krijg je drie kogels in je huid!

Op hetzelfde ogenblik vloog de deur van hun kamer open en Karel verscheen op de drempel in de lichtstreep, met zijn revolver in z'n vuist.

De kleine inboorling had met een enkel handig gebaar de slang terug in de korf gestopt en stak z'n armen de hoogte in. Hij keek de twee jongens aan, die hem met hun revolver bedreigden. Voorzichtig trok Karel het mandje naar zich toe en keek, of het deksel wel goed gesloten was. Dan zei hij kort:

— Kom mee de kamer binnen en waag het niet, een verdachte beweging te maken!

— Nee, fluisterde de jongen in het Fidjin-Engels, ik mag niet kamer binnen gaan. Chef heel boos zijn.

— Ik trek me niets van je chef aan. Ik zal je leren, slangen te sturen in de kamer van eerlijke mensen, die je niets misdaan hebben!

— Ik geen slangen sturen, mompelde de kleine inboorling. Ik een slang hebben en die rustig in mandje zitten en naar muziek luisteren.

— Beste jongen, je hebt het lelijk mis, als je denkt, dat je ons met een kluitje in het riet kunt sturen. Kijk maar eens, wat we met je drie andere slangen gedaan hebben. We hebben er moes van gemaakt!

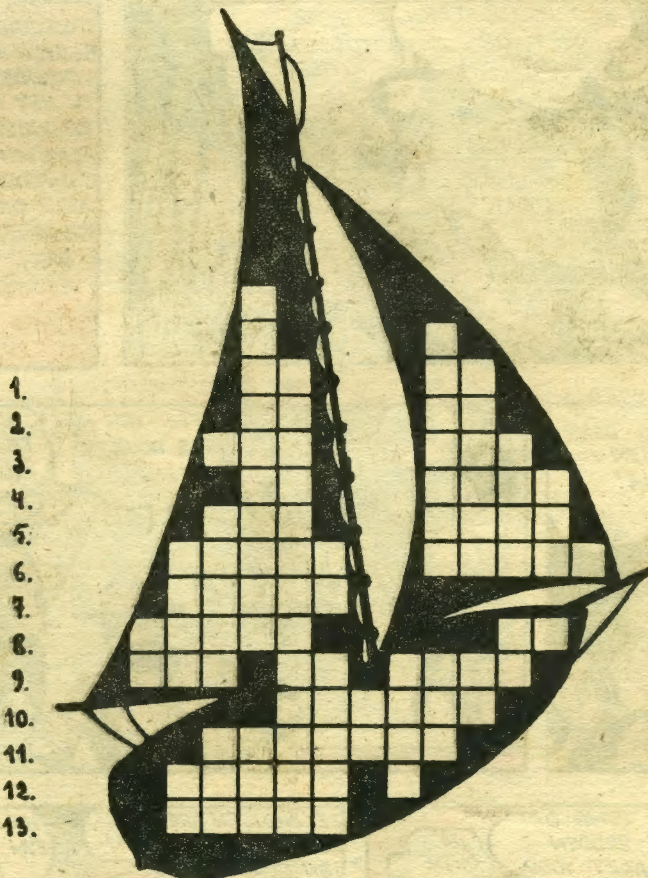
Jan volgde het tweetal met peinzend, bezorgd gezicht. Hij had de indruk, dat hij die stem al gehoord had, dat hij die jonge Indiër vroeger gekend had. En toch, hoe hij het vieze ventje ook van kop tot teen bekeek, hij slaagde er niet in, een duidelijke herinnering op te halen.

— Wel, ben jij het, die ons die slangen gestuurd hebt? vroeg Karel.

(Wordt vervolgd.)

Onze Kruiswoordraadsels

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.

HORIZONTAAL

1 : Amerikaanse uitdrukking voor instemming. - Klein kereltje. — 2 : Afk. van Middelbaar onderwijs. - Muzieknoot. — 3 : Schel, klokje. - Het willen. — 4 : Muzieknoot. - Langoor. — 5 : Gek. - Denkvermogen, toespraak. — 6 : Bijbel der Mohammedanen. - Frons, rimpel. — 7 : Grasveld. — 8 : Werpkoord met strik. - Stang van een wiel. — 9 : Lage vrouwenstem (in de muziek). - Torenkauw. - Stand der edelen. — 10 : Vulkaan bij de Zuidpool. — 11 : Verdeling van goederen. — 12 : Hoog uitstekend bouwwerk. — 13 : Dialectische vorm voor paard.

VERTIKAAL

1 : Muzieknoot. — 2 : Zeeholtedier, meestal afkomstig uit een poliepenstok. - Afk. van Ter plaats. — 3 : Vlijtig, arbeidzaam. - Melkdier. — 4 : Eenbultige kameel. - Vlaktemaat. — 5 : Aardappelkever. — 6 : Frans woord voor ontkenning. - Grote roofvogel. — 7 : Lengtemaat. — 8 : Bijbels figuur, broeder van Caïn. — 9 : Horloge. - Niet dik. — 10 : Hoogste vorstelijke titel. - Muziektoon. — 11 : Gemeente in de provincie Oostvlaanderen. - Reeds (bijwoord). — 12 : Roemeense munt.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Ik. — 2 : Snor. — 3 : Odol. — 4 : Tapir. — 5 : Zeerat. — 6 : Oever. - Aas. — 7 : Merediaan. — 8 : Beul. - Den. — 9 : Gevang.

Vertikaal. — 0 : Mug. — 1 : Oele. — 2 : Er. — 3 : Veda. — 4 : Zeden. — 5 : Tering. — 6 : Ae. — 7 : Sopraan. — 8 : Indiaan. — 9 : Koorts. — 10 : Rl.

DE PATROELJE der Adelaren

VANDAAG BLIJVEN ONZE VRIENDEN IN HET KAMP. ER WORDEN PLANNEN GEMAAKT VOOR DE VOLGENDE DAG.

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

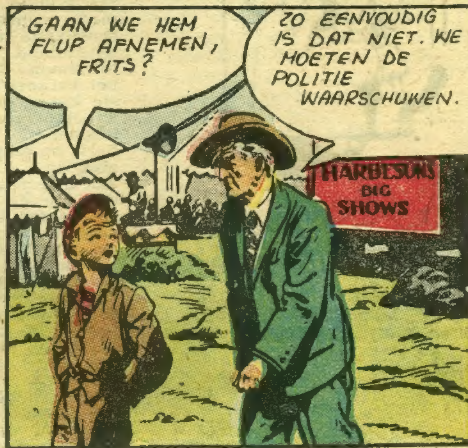

Copr. 1949. Copyright opera mundi reserved.

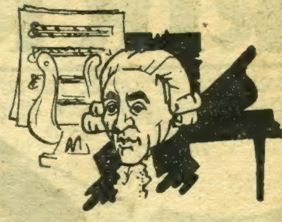

FRANS JOZEF HAYDN

Halt ! Die naam kennen we van de radio, BLAUWE TOEKAN uit Oostende. Ik vrees zelfs, dat hij bij sommigen van jullie geen goede klank heeft. Haydn ? Is dat niet zo iemand als Beethoven, Mozart, enz. ?... Is dat niet van die muziek « opus » nummer zoveel in bewegingen ? Brrr, veel te saai ! Knop om ! Als het nu nog een lustig liedje was !

Ja, spijtig genoeg, tal van luisteraars zijn van de oppervlakkige, gemakkelijke soort. Zij kunnen de moeite niet meer opbrengen naar iets ernstigs te luisteren. Alsof de schoonheid zo maar vanzelf tot iemand komt ! Zij hebben het verkeerd voor : de hoogste kunst, de prachtigste gewrochten eisen nadenken en inspanning van onze geest. Eerst na ernstig proberen kan men de hoge schoonheid ervan beseffen. Probeer stelselmatig je die moeite te geven. Na zekere tijd word je een echt muziekgenieter. En dan zal ook Haydn tot je favorieten behoren.

Jozef Haydn werd geboren in 1732, in het Oostenrijkse dorpje Rohrau, nabij de Donau. Zijn vader was wagenmaker en moest zwoegen als een paard om voor zijn vijftien kinderen, waarvan Jozef het veertiende was, de kost te verdienen. Jozef had vanzelfsprekend een moeilijke, armoedige jeugd. Maar de oude Haydn, al was hij maar handwerksman, had gevoel voor schoonheid. Hij had zelf een mooie tenorstem en begeleidde zich vaak op de harp... zonder ook maar één noot te kennen. Vader ontdekte dan ook gauw de zeer bizondere muzikale begaafdheid van z'n jongen, die ook een prachtige stem had. De jongen mocht al spoedig in de leer bij een neef, die dorpsonderwijzer en organist was.

Prettig had Jozef het daar niet precies en hij was blij, twee jaar later aangenomen te worden als koorknaap van de St. Stephanus-Dom te Wenen. Hier werkte hij hard, studeerde veel en... componeerde. Je moet weten, dat Jozef een soort wonderkind was. Op elfjarige leeftijd componeerde hij reeds stukken voor... zestien stemmen ! Jammer genoeg kreeg hij — net als jullie allemaal ook eens krijgen zult of al gekregen hebt — de « baard in de keel » ! Nu moest een geschikte gelegenheid worden gezocht om zich van de onbruikbaar geworden knaap te ontdoen. Hiervoor zorgde hij zelf ! Want luimig als hij was, had hij in één van zijn leutige buien bij één zijner makkers... de staart van zijn pruik geknipt ! En Jozef kon gaan !...

Gelukkig was er toen een even arme vriend-kerkzanger, die hem onderdak verschafte. Kort daarna vond hij zelfs een edelmoedige familie, die de wonderknaap 150 thaler voorschot gaf, zonder interest ! De jongen huurde toen een zolderkamertje en een oude piano. Hij werd gewoon kerkzanger en trachtte verder met muzieklessen een korst brood te verdienen. Zo sloeg hij zich door een zeer moeilijke tijd heen, waarin schraalhans keukenpiet was !

Gedurende deze tijd kwam hij echter ook in kennis met invloedrijke personen. In 1759 werd de jonge Haydn kapelmeester bij een grafelijke familie. In deze tijd kreeg hij onder zijn leerlingen ook twee dochters van 'n kapper. Met de jongste was hij graag getrouwd, maar ze wilde kloosterzuster worden. Toen lukte het de kapper Haydn de oudste aan te smeren ! Met haar is de componist steeds ongelukkig geweest, jaloers en speelziek als deze dame was !

In 1761 verloor Jozef zijn baantje. Niet, dat de heergraaf ontevreden was, maar... hij moest bezuinigen en schafte zijn muziekkapel af. Spoedig daarna werd Haydn muziekmeester bij vorst Nicolaas Esterhazy, een schatrijk edelman. Eigenlijk was zijn officiële functie van eerder bescheiden benaming, hij was 's vorsten kamerdienaar ! Maar zij waren als vrienden voor elkaar en musiceerden samen aan dezelfde lessenaar. 24 jaar lang bleef Haydn in deze betrekking. Hij was beroemd geworden en ontving toen hoge honoraria. Toch bleef ook tegenslag zijn deel. Tot tweemaal toe brandde zijn huis af. Zijn royale heer liet het echter telkens op zijn kosten weer opbouwen. Wat de edele man echter niet kon terugschenken, was de stapel handschriften, die voorgoed verloren gingen. Jammer genoeg stierf vorst Nicolaas in 1790, en... de kapel werd afgeschaft !...

Haydn trok naar Engeland om er concerten te geven. Hij werd er enthousiast onthaald, verbleef er geruime tijd en schreef er prachtige werken. Later keerde hij terug : de erfgenamen Esterhazy wensten de hofkapel weer op te richten en deden op hem beroep. Toen leerde hij de jonge Beethoven kennen, die zijn leerling werd. Maar tussen professor en leerling boterde het niet altijd. Later, toen Beethoven ouder werd, kreeg hij echter een grote eerbied voor de geniale Haydn.

Van 1785 dateerde zijn grote vriendschap met Mozart.

Haydn was verder een man, die hield van humor. Hij was een werker en zeer vroom. Nooit zou hij zijn dagtaak begonnen zijn zonder eerst Gods zegen over zijn composities af te smeken. « Alles wat ik vermag, placht hij steeds te zeggen, heb ik Hem te danken. » Hij kende dan ook geen hoogmoed.

Haydn was ook erg... lelijk. En hij had er een speciaal genoegen in, die lelijkheid nog beter te doen uitkomen. Ook was hij « zeer zuinig »... De armoede van zijn jeugd zal daar wel de oorzaak van geweest zijn ! Daarbij was hij ook erg conservatief (behoudingsgezind) : hij is altijd z'n pruik blijven dragen !

Nu zou het, voor « specialisten », wel interessant zijn, iets meer over de buitengewoon talrijke en hoogstaande werken van Haydn te vertellen. Hij schreef maar eventjes honderd en vijf symphonieën! De meeste « op bestelling » voor de vorsten Esterhazy. Talrijke pianosonaten, meesterwerken van « zuivere muziek », strijkkwartetten. Hij is de schepper van de klassieke kwartetstijl. Zijn meesterwerken zijn « De vier Jaargetijden » en « De Schepping ».

Zijn symphonieën, die van een grote volmaaktheid getuigen, dragen tal van bijnamen. « Met de Paukenslag », « Met de Berendans », de zes « Parijse », de « Jacht », enz...

Je ziet dus wel, rakkers, dat er over zo'n ernstige componist toch heel wat genietbaars te vertellen valt, niet ?

En nu : **met Robbedoes vooruit en vooraan !**

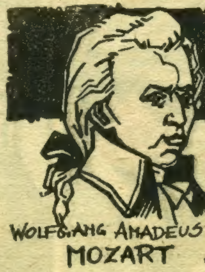
Je trouwe aartsrakker,

SNUFFELTJE.

N. B. — Wil **Waterlelie** uit **Olsene** even haar postadres laten weten ?

FRANS JOZEF HAYDN.

WOLFGANG AMADEUS MOZART en LUDWIG VAN BEETHOVEN

Franse helicopters

In Frankrijk vliegen verschillende belangwekkende hefschroefvliegtuigen. Tenminste, hun prototype, want geen enkele van deze machines werd in serie gebouwd. Dit wordt gewoonte bij de Franse luchtvaart-industrie. Vele prototypes, maar geen enkele machine, die het tot serie-bouw brengt. De toekomst kan hierin natuurlijk verandering brengen. Laat ons daarom in deze bijdrage eens de verschillende ontwerpen wat van naderbij beschouwen.

Société Nationale de Construction Aéronautique du Centre (SNCAC)

Het jaar 1949 bracht voor deze firma grote financiële moeilijkheden, zodat ze met uitzondering van enkele afdelingen, in liquidatie is. Een der afdelingen, die blijft, is de helicopter-afdeling. Ze zal haar werkzaamheden voortzetten, waarschijnlijk onder toezicht van de SNCA du Sud-Ouest. Toen de zaak er het bijltje bij neer moest leggen, waren de proeven met NC. 2001 « Abeille » te Toussus le Noble in vergevorderd stadium. De « Abeille » was in 1946 te zien op het Salon te Parijs, en men dacht, de machine voor commercieel gebruik in serie te gaan bouwen. Men ondervond bij de proeven echter zoveel onverwachte moeilijkheden, dat slechts twee machines, en onderdelen voor drie andere gebouwd werden.

De « Abeille » is een gestroomlijnde helicopter met dubbele, in elkaars draaiveld liggende rotors. Hij lijkt op de Amerikaanse Kellett XH-8. Vliegen hefvermogen worden geleverd door een 450 PK. sterke Renault 12S00 motor. Oorspronkelijk was aan een intrekbaar onderstel gedacht, en één enkel, groot kielvlak, met het stabilo daarop gemonteerd. Bij de eerste versie was de romplengte iets groter dan bij het prototype. Omdat het grote kielvlak behouden bleef, ontwierp men een ambulance-versie — NC.2002 — waarbij de romp nog langer werd. Dit ontwerp werd echter niet uitgevoerd. Men werkte enkel verder aan de 2001. Men ondervond hierbij, dat meer kielvlak-oppervlakte gewenst bleek en verkreeg die door het enkele grote kielvlak te vervangen door een dubbel, omgekeerd kielvlak.

Het toestel is helemaal in metaal. Het intrekbaar onderstel verdwijnt zijwaarts in de romp. De grootste moeilijkheid bij de eerste proeven leverden de rotorbladen op. Verleden zomer was men bezig met de machine een reeks grondproeven te laten maken. Hierbij verkortte men de romp, de kabine bleef onbekleed, de kielvlak-oppervlakte werd vergroot en het intrekbaar onderstel vervangen door een stevig stel balken. Van de verdere ontwikkeling van deze machine is niets bekend.

Gegevens (die slaan op de in 1946 in de Parijse salon geëxposeerde NC. 2001):

Rotor doormeter 14,75 m. Romplengte 9,55 m. Leeggewicht 1635 Kgr. Totaal gewicht 2750 Kgr. Maximum snelheid 236 Km.-u. Kruissnelheid 173 Km.-u. Hoogtegrens 4920 m Vliegbereik 645 Km.

SNCA du Nord

De laatste tijd is er weinig nieuws vrijgekomen omtrent het enige door deze firma gebouwde hefschroefvliegtuig, de Nord-Bruel « Norelic ».

Dit toestel was ontworpen om een vereenvoudigd rotor-mechanisme uit te testen. De machine heeft een onbekleed geraamte, lange staartboom, grote rotormast, vast onderstel en een kielvlak door een smalle ring omsloten. De tweebladige rotor wordt gedreven door een 75 PK. sterke Mathis GR.7. Er bestaan plannen voor een seriemachine met gestroomlijnde rotormast en kleinere cabine.

Gegevens:

Rotor doormeter 9,85 m. Romplengte 6,90 m. Leeggewicht 575 Kgr. Totaal gewicht 880 Kgr. Maximum snelheid 175 Km.-u. Kruissnelheid 145 Km.-u. Hoogtegrens 1470 m. Vliegbereik 375 Km.

(Vervolgt.) Vlieger BOB.

Belangrijk bericht

Lezers, die inlichtingen vroegen aan de Dienst voor Luchtvaart-Beroepskeuze en nog geen antwoord ontvingen, dienen ons ten spoedigste de volgende inlichtingen te laten geworden:

Naam, voornamen, geboortedatum en -plaats, volledig adres. Indien lid der RVC: stamnummer en schuilnaam. Verder welke studies ze gedaan hebben of welke scholen ze bezochten. Of ze in het bezit zijn van diploma's of getuigschriften. Zonder deze gegevens kunnen we de gevraagde inlichtingen niet bezorgen. We willen er bij deze gelegenheid al onze lezers op wijzen, dat ze steeds alle hierboven opgesomde gegevens dienen te geven, als ze de dienst voor beroepskeuze om inlichtingen vragen.

GEHEIME BOODSCHAP

Rode Vos, Temse. — J4C— RX4SP— N74N65 29X6+ 464N796 H3JS474R 64N K424+ 4K4N54 XN8R 34FM4X R19NJ —0—N 619N54N H4XF 6H3J74 NK6796 J48— X7=9PX 4N—N74R =4P6 +—R7 4N29X 6H4M P4R54H 43M48— X7=9P +464N H—474Z 9K4NS69X N9N74RS59 X692X 4S5—47.

Don Bosco V. — 19N736 9280M +4R 74N74 R6354 X4MP29R 4N547R 0K6.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub?

Ten eerste: Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en -datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede: Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde: Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je: Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen.) - De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij 'n krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen:

ABONNEMENT

van 23 Februari tot einde Juni

VOOR NEDERLAND : Fl. 4.75.

VOOR BELGIE : Fr. 76.

Deze bedragen kunnen betaald worden: Voor Nederland: Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom; voor België: Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of -lezeresje? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

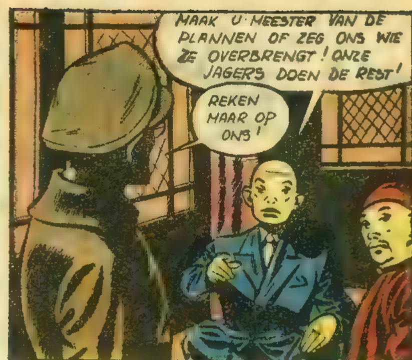
Het is heel eenvoudig: Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft: je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet-clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

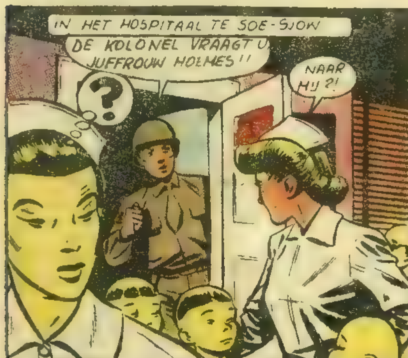
DE VLIEGENDE TIJGERS

EEN GROOT OFFENSIEF IN BIRMA WERD AANGEKONDIGD. DE JAPANNERS PROBEREN DE PLANNEN DER AMERIKANEN IN HANDEN TE KRIJGEN MAAR DEZEN WAKEN. AAN BEIDE ZIJDEN WIL MEN DE VIJAND DOOR LIST VERSCHALKEN

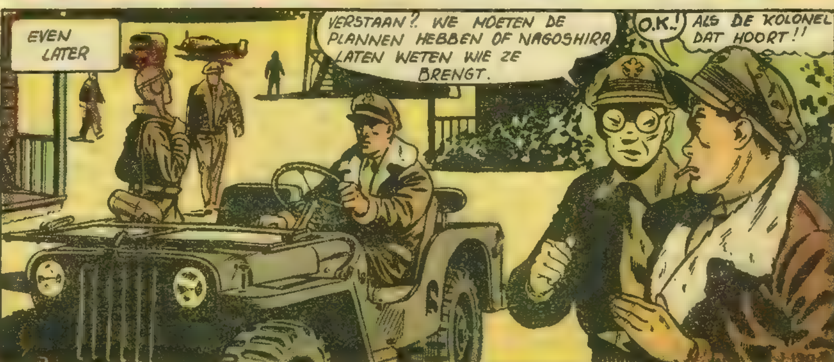

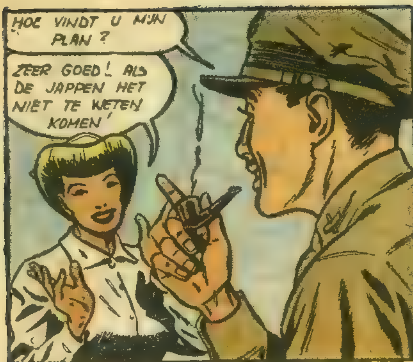

HOE VINDT U MIJN PLAN?
ZEER GOED! ALS DE JAPPEN HET NIET TE WETEN KOMEN!

DAT IS DUS IN ORDE, JUFFROUW HOLMES? IK GA NAAR DANNY!
HIJ ZAL HET AANNEMEN!
HE, KOLONEL!

DE JAPPEN WETEN DAT ER IEMAND DIE PLANNEN GAAT HALEN!
DROMMELS! DANK U! MAAK JE UIT DE VOETEN!

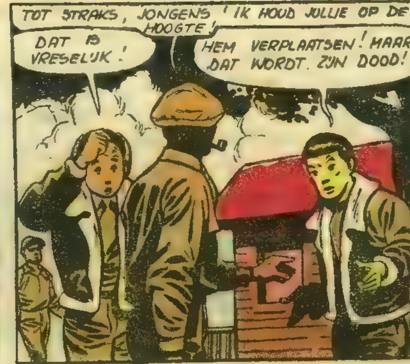

NU MOETEN WE ZEKER EEN LIST VERZINNEN!

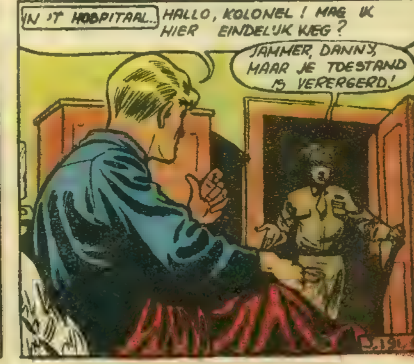

DAG, KOLONEL! NAAR DANNY? MOGEN WE MEE?

HET ZAL HEM PLEZIER DOEN!
SPIJTIG, JONGENS! ZIJN TOESTAND IS VERERGERD! HIJ MAG GEEN BEZOEK ONTVANGEN!

DIE REIS HEEFT HEM VOLLEDIG UITGEPUT! ZIJN LEVEN IS IN GEVAAR!
OH!

MOGELIJK MOET HIJ EEN GEVAARLIJKE OPERATIE ONDERGAAN. DAAROM MOETEN WE HEM NAAR CALCUTTA OVERBRENGEN IK GA HET VRAGEN AAN DE TOEBIB!

TOT STRAKS, JONGENS! IK HOUD JULLIE OP DE HOOGTE!
DAT IS VRESELIJK!
HEM VERPLAATSEN! MAAR DAT WORDT ZIJN DOOD!

IN 'T HOSPITAAL..
HALLO, KOLONEL! MAG IK HIER EINDELIJK WEG?
JAMMER, DANNY, MAAR JE TOESTAND IS VERERGERD!

ZO ERG, DAT WE JE NAAR CALCUTTA MOETEN BRENGEN!
WAT?! MAAR DAT IS ONZIN! IK BEN ZO GEZOND ALS NOOIT!

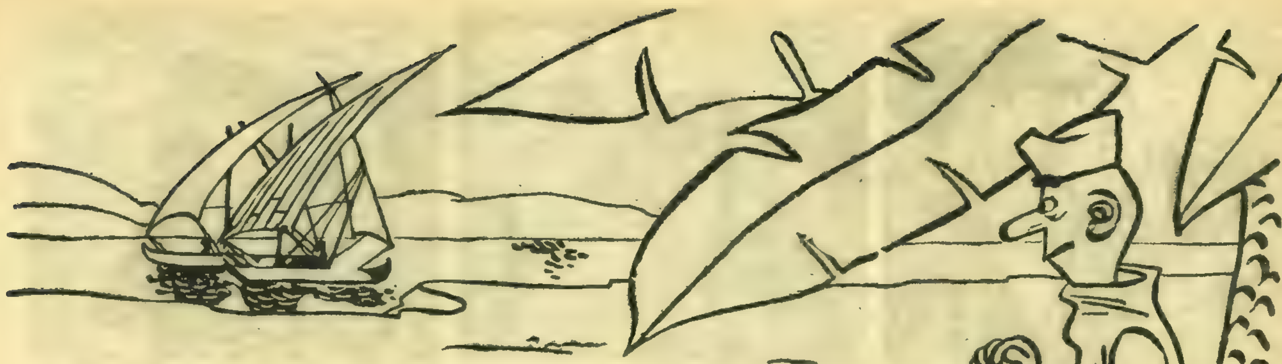

HA! HA! HA! DAT WEET IK WEL! MAAR WE MOETEN ONZE VRIENDEN TOCH WAT ZAND IN DE OGEN STROOIEN!
DAT IS WAT ANDERS!

HET GAAT ER OM GEHEIME PLANNEN OVER TE BRENGEN! MO EN ZIJN KLIEK HOUDEN IEDEREEN IN DE GATEN, DAAROM GAAT JUFFROUW HOLMES!
SUSAN?!

EEN VERPLEEGSTER WEKT GEEN ACHTERDOCHT! ZEKER NIET ALS ZIJ EEN ZIEKE BEGELEIDT!
DIE BEN IK!! MAAR.. IN CALCUTTA?

DE JAPPEN ZULLEN GEEN HALFDODE PILOOT BEWAKEN! JUFFROUW HOLMES HAALT DE DOCUMENTEN EN JIJ HOUDT JE KLAAR OM TE STARTEN!

EN IK BEN TERUG VOOR DE GELEN WETEN DAT IK WEG WAS!

Fellah aan de Nijl

DROMERIG kijkt Achard de fellah naar het water van vadertje Nijl, die hem voeden en kleden moet... Al eeuwen en eeuwen heeft het ras der fellah's geen eigen godsdienst meer, maar voor vadertje Nijl is iets van eerbied en verering gebleven.

Dit is de weldoende stroom, die uit de Ethiopische savannen de vruchtbare klei aanvoert en zijn rijst en gerst laat rijpen. Hebben Achards verre voorvaderen van de Nijl geen godheid gemaakt ?

Diezelfde voorvaderen kenden een hoge beschaving. In de pyramiden — die geweldige koningsgraven — vonden de vorsers aanduidingen en uitvindingen op medisch gebied, die we enkel in de eeuw van de penicilline mochten verwachten. En hoe verbluffend ver die oude Egyptenaren op gebied der sterrenkunde waren, dient nog altijd onderzocht.

Was ieder van hun voorvaderen geen adellijk man ? Helaas, toen zijn de invallen der Arabieren gekomen. Vanuit het hart der woestijn zijn Allah's ruiters komen aandraven. Ze liepen storm tegen het oude koninkrijk en overweldigden het.

Nu zijn de afstammelingen van diezelfde Egyptenaren tot fellah's afgezakt : arme boeren, bedelaars en knechts, terwijl de Arabieren het lot van het land in handen genomen hebben.

Een fellah is ongeletterd. Achard, hier aan de rand van de stroom, weet niet, dat de Witte Nijl ontspringt uit het reusachtige Victoria Nyanza-meer onder de naam Bahr-el-Djebel (bergstroom). Dat hij dan de Bahr-el-Ghazal (gazellenstroom) opneemt. Terzelfdertijd daalt de Blauwe Nijl af van de hoogvlakte van Abessynië. De twee stromen vloeien samen bij Chartoem, de witte stad, om dan eerst voorgoed vadertje Nijl te zijn.

Achard weet van dit alles niets. Zelfs van Chartoem heeft hij nog nooit gehoord !

Hij woont aan de rand van Kaïro, in een armelijke buitenwijk, vlak bij de stroom. Hij weet alleen, dat eens per jaar de rivier buiten haar oevers treedt, de velden overstroomt. Iedereen hoopt, dat vadertje Nijl zo hoog stijgt, dat hij alle velden bevloeit, maar toch niet zo hoog stijgt, dat hij de armelijke dijken met de woningen en wat schaarse bomen erop doorbreekt.

Achard moet al vroeg op. Het veldje, dat hij bebouwt, moet hem voor hongersnood bewaren. En tegelijk moet het de hoge belasting opbrengen, die de staat op zijn veldje geheven heeft. En hij en zijn gezin moeten kleren hebben...

Hij keert naar de stad terug. De bedelaar aan de stadspoort groet hem. Zaterdag moet hij deze weer zijn muntje geven, want de bedelaarsbond is een machtige vereniging ! Als Achard niets geeft, zou men hem de week daarop wel eens vermoord op straat kunnen vinden...

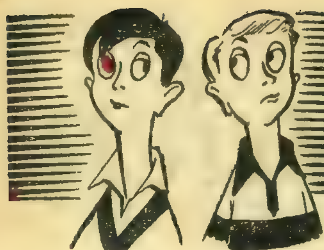
Een ezeldrijver geeft thans twintig piasters (5,20 frank) om een last cement van Kaïro naar Alexandrië te brengen. Dat is niet veel, maar er is ook zo grote concurrentie van de schepen op de Nijl ! Met vijf lastezels gaat Achard te voet naar Alexandrië en doet er een hele dag over. Wolken stof en zand van de auto's der toeristen en rijke Egyptenaren omstuiven hem. Bij het vallen van de nacht is hij te Kaïro terug en krijgt zijn twintig piasters min vier, die de baas afhoudt voor de belastingen en nog twee, die voor de baas zelf zijn. Anders krijgt Achard de volgende keer geen kans meer bij deze baas !

Een buitenkansje is het voor Achard de fellah, als hij drie of vier dagen per week in een hotel de vaat mag wassen. Van dat loon kan zijn familie weken leven !

Dan drijft de vrouw van Achard de oude houten ploeg door het akkertje, zoals zijn voorvaderen, die nu onder de pyramiden liggen, hem reeds gebruikten. De rijst moet gedund en gesneden worden en water uit de rivier geschept, omdat de grond openbarst van de hitte.

Er zijn twee, soms drie oogsten per jaar. O, als Achard maar geen bijwerk hoefde te zoeken, zou hij dubbel zoveel land kunnen bebouwen. Maar... er zijn millioenen arme fellah's en ieder heeft maar een stukje van een voorschoot groot. En buiten de groenende oevers van de Nijl is Egypte slechts één rots- en zandwoestijn !...

M. M.

HUP ROBBEDOES

GOED AANGEVEN!

— We hebben nu vlot leren centeren. Laat ons nu gaan voetballen! Het wordt dus aanval en verdediging! Paul en René hebben al laten zien, dat ze elkaar een balletje kunnen toespelen. Nu moet Robbedoes proberen er tussen te komen.

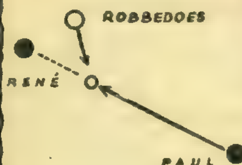
Eerste poging. Robbedoes staat vlak voor René en Paul geeft door. Robbedoes heeft niet de minste moeite om het leer te bemachtigen! Hij onderschept...

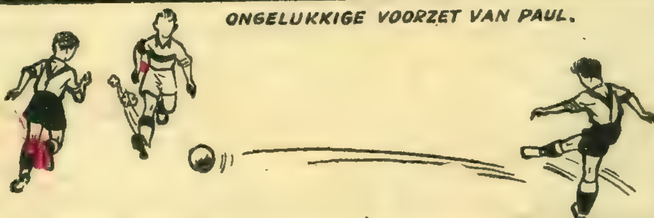

219

BUIGEN EN STREKKEN VAN HET HOOFD.- MET DE KIN DE BORST RAKEN, KIN ZO HOOG MOGELIJK OPHEFFEN, ZONDER ROMPBEWEGING.

SITUATIESCHETS

ONGELUKKIGE VOORZET VAN PAUL.

229

LOPEN MET OPGOOIEN VAN DE KNIEËN.- HANDEN LATEN AFHANGEN. DE KAMER ROND MET DE KNIEËN ZO HOOG MOGELIJK OMHOOG WIPPEN. VOETEN GESTREKT HOUDEN!

— Opnieuw!... roept Paul. Deze keer geef ik Robbedoes geen schijn van kans.

Tweede poging. De bal wordt nu achter Robbedoes doorgegeven. René heeft de beweging door en spurt achter zijn aanvoerder om, die hopeloos gepasseerd is.

— Ze hebben je liggen, Robbedoes! Welke fout maakte jij?...

— Ik hield Paul niet genoeg in de gaten!

GOED PASSEREN VAN RENÉ OP GOEDE VOORZET VAN PAUL.

SITUATIESCHETS

— Juist. Nog een bal...

Robbedoes bewaakt nu scherp zijn makker. Hij loert naar de bal als een kat naar een muis. Zo gauw de bal geschoten wordt, kan hij onmiddellijk onderscheppen en heeft hij hem te pakken, voordat René ook maar iets kan doen.

Goed zo! Nu allemaal! Je hebt gezien, hoe je moet doorgeven en onderscheppen. Hoofdregel is: HET EERST BIJ DE BAL ZIJN! Verdelen jullie je in groepjes van vier. Telkens twee aanvallers en twee verdedigers. Oppassen voor slordig aangeven! Om de bal op te kunnen pikken, moet je zorgen, dat geen tegenstander tussen jou en de bal kan dringen. Bevindt de tegenstander zich in die lijn, zo heeft hij de beste kansen om te onderscheppen, maar mist hij, dan... wordt het ook een ramp!

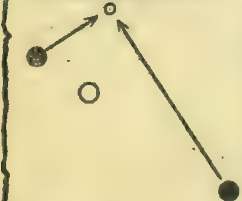
FRANK.

23?

OP JE RUG LIGGEN EN DAN RONDDRAAIEN MET DE BENEN TEGEN ELKAAR.- HANDEN OP DE GROND. BENEN LOODRECHT OMHOOG EN BIJEEN. SAMEN LATEN DRAAIEN VAN LINKS NAAR RECHTS EN OMGEKEERD. DE HAKKEN NIET OP DE GROND!

SITUATIESCHETS

DE AANVALLER STAAT VERKEERD!

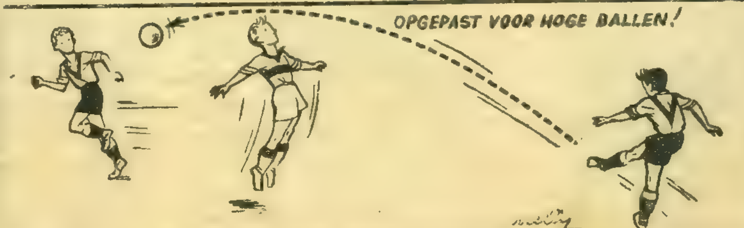

67

HALF DOORBUIGEN DER BENEN. ZIJWAARTS STREKKEN VAN ÉÉN BEEN MET ZIJWAARTS STREKKEN DER ARMEN. DEZE VOOR DE BORST BIJ ELKAAR BRENGEN. GECOMBINEERDE OEFENING VAN 222 EN 216.

OPGEPAST VOOR HOGE BALLEN!

SITUATIESCHETS

Het Hoge Noorden

Jullie hebben zeker allemaal wel eens gehoord van de overwintering van Willem Barents en Jacob van Heemskerk op Nova-Zembla in de jaren 1596-1597. De Nederlandse reders, die op Indië voeren, trachtten toen om het Noorden van Europa en Azië heen een nieuwe weg te zoeken naar die rijke gewesten. Vanuit Amsterdam werd de eerste poging daartoe reeds in 1594 ondernomen en Barents was als schipper van de partij. Toen werd de Westkust van Nova-Zembla ontdekt en ook in kaart gebracht. Barents immers was niet alleen een kundig zeeman, maar ook een beroemd kaarttekenaar !

Het jaar daarop werd het opnieuw geprobeerd, helaas weer zonder resultaat. Barents ried toen al aan, om in het hoge Noorden te overwinteren en met het aanbreken van de lente verder te zeilen.

Dat gebeurde inderdaad op de 3e tocht, zij het noodgedwongen. Het schip van Jacob van Heemskerk, bij wie ook Barents aan boord was, raakte bij Nova-Zembla in het ijs bekneld, nadat het Bereneiland en Spitsbergen al ontdekt waren en in kaart gebracht. Van het verongelukte schip bouwde men een hut, « Het behouden Huis ». In barre nood werd er overwinterd en eerst in het volgende voorjaar verliet men in twee open boten weer het eiland Een der tochtgenoten, Gerrit de Veer, schreef het relaas van deze overwintering op Nova-Zembla, die door een lang gedicht van Hendrik Tollens later nog eens bezongen werd.

Barents zelf schreef een kort verslag, het « cedelken », dat in het behouden huis werd achtergelaten Eerst in 1871 is dit daar teruggevonden. Het berust nu, met andere voorwerpen uit die hut, in het Rijksmuseum te Amsterdam. Barents, die van het eiland Tessel geboortig was, overleed op zee, voordat men weer het vaderland bereikt had, en werd in de golven begraven. Dat gebeurde op 20 Juni 1597. Jacob van Heemskerk sneuvelde later in de strijd tegen Spanje bij Gibraltar en kreeg dit kernachtige grafschrift :

Heemskerk, die dwars door
't ijs en ijzer durfde streven,
liet de eer aan het land
hier 't lijf,
en voor Gibraltar het leven...

Dit is echter niet de enigste « overwintering » geweest, die de zeevaarders uit de Lage Landen in het Hoge Noorden trotseerden ! In het begin van de 17e eeuw zwermden zij uit uit over heel de wereld als koopvaarders en vissers. De reders zorgden voor het nodige geld en materiaal om schepen uit te rusten, schippers en matrozen gaven hun kunde en kracht, hun durf en doorzettingsvermogen.

Een der grote bronnen van inkomsten, die het mogelijk maakten de Spanjaarden te bevechten, was de walvisvangst in de Noordelijke IJszee, rond Spitsbergen en het Jan Mayen-eiland. Dat was natuurlijk een riskant en avontuurlijk bedrijf, waarbij men ook nog af te rekenen had met... de concurrenten !

Evenals de reders en kooplui de handen ineengeslagen hadden om de vaart op Indië zo winstgevend mogelijk te maken en die daarom de Oost-Indische Compagnie stichtten, sloten andere reders zich in 1614 in een « Noordse » Compagnie aaneen. Zij verkregen van de Staten Generaal het uitsluitend recht om in de Noordelijke IJszee te vissen.

Tegen dat het goede jaargetijde aanbrak, zo in de Meimaand, zeilde men uit het vaderland weg naar Spitsbergen en het Jan Mayen-eiland, waar dan een levendige bedrijvigheid heerste. Er werden op die eilanden houten nederzettingen gebouwd. Zo bijvoorbeeld Smerenburg op Spitsbergen : houten woningen, een reparatiewerf, opslagplaatsen, traankokerijen en versterkingen. Tijdens de zomermaanden was het daar een druk beweeg. Wel meer dan 1000 vissers en matrozen bevolkten dan Smerenburg.

Hun verblijf duurde echter nooit langer dan tot September. Dan trok men naar het vaderland terug en lagen de gebouwen in de barre winter eenzaam en verlaten. Kwam men het jaar daarop terug, zo gebeurde het vaak, dat anderen de Hollanders al voor geweest waren : Basken uit Spanje, de Duinkerkers, de Schotten of Noren... Veel was dan beschadigd en... wat er nog allemaal opgeslagen lag, geroofd !

Om dat te verhinderen, was er slechts één middel. Er diende ook 's winters een wacht achter te blijven, om de bezittingen van de Compagnie te beschermen en zo nodig te verdedigen. Kwam er geen vijand opdagen, dan konden deze mannen zich altijd nog bezig houden met jacht te maken op beren en vossen, met het vastsjorren van gestrande walvissen en vooral konden ze gegevens verzamelen over het weer...

Maar... wie zou zich voor zo'n hachelijke baan aanbieden ? De ellende, die Barents en de zijnen in 'n poolwinter hadden doorgemaakt, kende iedereen nog van horen zeggen !

De geestdrift was dus niet groot. Toen door de Noordse Compagnie vrijwilligers voor dit baantje werden opgeroepen en er zelfs een stevige premie in het vooruitzicht gesteld werd, bood niemand zich aan.

Daarop probeerde men het anders. Ter dood veroordeelden konden gratie krijgen, als ze daar boven in het Hoge Noorden ook maar één keertje een winter wilden overblijven ! Nu bleken er wel liefhebbers te zijn. Deze mensen gingen maar wat graag met de walvisvaarders mee. Maar toen ze de eerste barre kou voelden en met schrik bedachten, dat het zo nog een hele winter zijn zou, kozen ze liever de strop of de bijl, dan daar langzaam dood te vriezen...

Eindelijk, in 1633 bleken er genoeg dappere matrozen te zijn, die het gezamelijk wagen wilden.

Van die overwinteringen kunnen we het een en ander vertellen, dank zij de aantekeningen, die deze mannen van hun verblijf op de aldaar gelegen eilanden gemaakt hebben en die behouden bleven.

Dat de proef genomen werd, weten we ook uit een scheepsjournaal van stuurman Michiel Adriaanszoon de Ruyter, de later zo beroemde admiraal, maar die toen nog als jongeman van 26 jaar onder schipper Jochem Jansen op de walvisvaarder « De Groene Leeuw » dienst deed.

In Mei 1633 waren ze uitgevaren. 26 Augustus van datzelfde jaar trok-

ken twaalf schepen van het Jan Mayen-eiland naar de Nederlanden terug. Letterlijk staat er dan in het journaal van Michiel :

« De zeven matrozen, die daar blijven zouden, hebben wij een hart onder de riem gestoken en courage gewenst... »

De zeven op Smerenburg stonden onder bevel van Jacob Segers uit Brugge, het groepje op Jan Mayen onder Outgert Jacobs.

De zeven op Jan Mayen geven de eerste maanden na hun vrijwillig achterblijven heel nuchter enkel weerberichten en windrichtingen. Verder, dat ze er vaak op uit gaan om een beer te schieten of vossen te vangen, wat niet al te best lukt. Staat er een sneeuwstorm, zo moeten ze binnen blijven.

In November was het al volkomen poolnacht. Ze zagen de zon niet meer. Juist dat stil binnen zitten gaat op de mensen hun zenuwen werken.

Na Nieuwjaar 1634 gaat het minder goed. Door gebrek aan vitaminen, zoals die voorkomen in verse groenten en vlees, gaat hun tandvlees zweren en krijgen ze pijn in de ingewanden : de g e v r e e s d e scheurbuik kondigt zich aan. Met Pasen, die dat jaar op 16 April viel, stierf het eerste slachtoffer, de « boekhouder »... Eind April al waren allen gestorven. Op 23 April tekent het dagboek nog aan :

« We liggen hier zo ellendig ! Er is niemand meer dan ik alleen, die zichzelf kan helpen. Ik verzorg de anderen met grote moeite allemaal, zolang het God nog belieft... »

Op 30 April eindigen de aantekeningen met de dood van deze laatste man :

« wind als gisteren, zonneschijn en helder weer. De... »

Daarbij moet de schrijfstift de stervende uit de vingers gegleden zijn.

In het begin van Juni waren de Nederlanders uit het vaderland op Jan Mayen terug en vonden er de zeven doden. Op 24 Juni werden de ongelukkigen b e g r a v e n, terwijl « naar scheepsgebruik » de kanonnen een salvo losten.

Dat was het einde van de mislukte proef op Jan Mayen-eiland.

En de mannen van Jacob Segers op Smerenburg ?...

Die slaagden gelukkig !

Onze man uit Brugge moet niet alleen een stevig « commandeur », maar ook een opgewekt persoon geweest zijn.

Hij liet zijn mannen jagen op walvissen, walrussen, rendieren, beren en vossen. Maar... hij liet ze ook ijverig zoeken naar zuring en een soort salade, die de gevreesde scheurbuik keren konden.

De kou was echter ook daar verschrikkelijk. V a a k durfden ze 's nachts niet naar bed, omdat ze bang waren dan dood te vriezen ! Dan maar heen en weer « ijsberen » in hun dompige hut. Op een vat water bij de gloeiende kachel zat na een paar uur alweer een ijslaag van een vinger dik ! En toen een der makkers uit een stenen kan dronk, vroor zijn baard er onmiddellijk aan vast...

Maar de mannen hielden er de moed in. Kerstmis en Nieuwjaar werden zo vrolijk mogelijk gevierd.

Eind Januari kwam de zon terug en begon het ijs te scheuren. Daarmee konden ze weer op jacht.

Op 27 Mei waren de schepen uit het vaderland op Smerenburg terug. Dat toen de dappere overwinteraars gehuldigd werden, begrijpen jullie best.

Ondanks de tegenslag op het Jan Mayen-eiland werd het succes op Smerenburg groot genoeg geacht om het de volgende winter nog eens te proberen. Andries Jans uit Middelburg had nu het bevel over zes andere makkers. Maar het zat deze groep al van het begin af tegen.

In November werden ze ziek en half Januari stierf de eerste man ! Binnen drie dagen nog twee... De anderen timmerden kisten, waarin ze hun ongelukkige makkers legden en slachtten een van hun beide honden om wat vers vlees te hebben.

24 Februari zagen ze opnieuw de zon, die ze sinds 21 October niet meer gezien hadden.

Dat gaf even moed, maar 26 Februari komt dan de laatste aantekening :

« We zijn met ons vieren nog in leven en liggen plat te kooi. Wat zouden we graag eten, als iemand van ons nog zo flink was om van zijn brits te kunnen en vuur aan te leggen ! We kunnen ons echter van de pijn niet roeren. Wij bidden God met gevouwen handen om ons uit deze ellende te verlossen. Als het Hem behaagt, zullen wij gereed zijn, want we kunnen het zonder eten of vuur niet langer harden. En we kunnen elkaar niet helpen ! Ieder moet zijn eigen last dragen... »

Toen de walvisvaarders in 1635 op Smerenburg terug waren, vonden ze de drie gekiste lijken, twee doden in de kooien en twee op het vloerzeil.

Toen werden er nog vier kisten gemaakt en na het smelten van de sneeuw werden de mannen plechtig begraven, alle zeven naast elkaar.

Daarmee had men voldoende geleerd. De Heren Bewindhebbers van de Noordse Compagnie hebben geen verdere proeven meer durven nemen. Veertien doden op de een en twintig vrijwilligers was al een te zware tol ! De eilanden lagen 's winters weer verlaten met zeven graven op Jan Mayen en zeven op Spitsbergen...

W. M.

Onze Knollentuin

Juist nu we gaan knollentuinen is die dekselse Piet weer in geen velden of wegen te bekennen ! Eenzaam staat daar Pieters gieter... Geen wonder ! Laat **JAN BORLUUT** uit **Gent** onze Kwabber in Zuid-Amerika ontdekt hebben !

P. K. IN DE PAMPA

Door de straten van het drukke Buenos-Aires dwaalde een zonderlinge gaucho. Onder zijn poncho zag men een geruit wollen hemd. Verder droeg hij een broek van gemzenleer en een paar schuiten van schoenen. Op zijn schier kale knikker danste een groen hoedje, dat waarschijnlijk in Tyrol thuis hoorde. Wij, rakkers, herkennen in hem onmiddellijk P. K.

Hij stapte een paardenfokkerij binnen en kwam even later triomfantelijk glimlachend met een schonkige, hoge knol naar buiten.

Wat later draafde hij al door de pampa

Onzichtbaar voor Piet, loerden in het lover twee fonkelend-groene ogen. Een volwassen jaguar aasde op buit ! Met een ijzingwekkende schreeuw wierp het hongerige roofdier zich op onze held

Piet zat verstijfd van schrik ; Eén seconde maar ! Bliksemsnel bukte hij zich en sloeg daarbij z'n bol tegen de kop van z'n ros. De jaguar suisde over hem heen en tolde hals over kop 'n vijftal meter ver. Piet wipte van z'n knol, greep in zijn zadeltas een Engelse sleutel en wachtte af.

Erg geslaagd tekenknolletje van MRS. MINNIVER uit Berchem-Antwerpen.

Ondertussen wipte het ondier met katachtige lenigheid overeind en sprong op Piet toe. Maar Piet week geen duimbreed. De sleutel flikkerde en met gekloven schedel stortte de jaguar neer.

— Oef, zei P. K. en reed verder, nieuwe avonturen tegemoet.

JAN BORLUUT uit Gent.

ADEMS van de **F.T.C.** is een enthousiast clublid van de rakkersgroep, die Marcel uit Anderlecht in bezet Duitsland stichtte. Natuurlijk draagt « Robbedoes » geen enkele verantwoordelijkheid in deze, maar Snuffel kent deze letterkundige club als een prettige groep hartelijk samenwerkende rakkers, die onder de bezielende en stuwende leiding van Marcel echt hun best doen, om wat te presteren. Vandaar ter aanmoediging deze schets in de knollentuingrond.

DE FFLIX TIMMERMANS-CLUB

Ieder knollenplanter heeft wel gehoord van de F.T.C. en werk van de leden in de knollentuin gezien.

Meer dan een half jaar ben ik als lid ingeschreven. Ik heb het mij niet beklaagd. Met onze dappere en koene leider wissel ik talrijke brieven. Dank zij zijn raadgevingen en opmerkingen ben ik erin geslaagd mijn stijl aanzienlijk te verbeteren en mijn taal te ontwikkelen.

Piet moet van de dokter elke morgen « een luchtje scheppen » ! - Tekenknolletje van SLUIPENDE PANTER uit Bree.

Alle leden worden in de gelegenheid gesteld met elkaar in briefwisseling te treden om over hun liefste bezigheden te corresponderen. Hun beste werken komen, behalve voor de knollentuin, ook in aanmerking voor de clubkrant van de F.T.C. Dit blad verschijnt op geregelde tijden en wordt tegen een spotprijsje verkocht.

Maar dat is nog niet alles ! Op initiatief van onze leider, werd de F.T.C. met een boekenkast verrijkt. Die boekenschat groeit nog steeds aan, dank zij de medewerking van verschillende clubleden en het ijveren van de leider zelf. Deze boeken worden binnenkort aan de leden uitgeleend, ook tegen een geringe vergoeding. Met de opbrengst kunnen weer andere boeken aangekocht worden. Het belooft dus iets geweldigs te worden !

Maar, beste lezer, voel jij soms ook geen lust om toe te treden ? Het clubleven is zeer interessant. Onze leider staat dan ook klaar, om alle rakkers, die van stellen houden en aan de nodige vereisten voldoen, met open armen te ontvangen. Vergeet niet, dat de F.T.C. de beste en bloeienste letterkundige club is van alle Robbedoesclubs en nog steeds groeiende is.

ADEMS van de F.T.C.

Van **RED RYDER 29.367** uit **Conterdam**, planten we het verslag van een wegwedstrijd.

DE KOERS

Het is Zondag. Wim gebruikt zijn vrije namiddag om eens door de straten te wandelen. Hier en daar hangen plakkaten, waarop te lezen staat dat er koers is in 't dorp. De mensen staan in groepjes te praten en kijken nu en dan eens over de straat. Overal heerst er spanning

Vijf minuten later komen de renners aan en verzamelen zich bij de vertreklijn. Een manneke met een bierbuik geeft hen de nodige inlichtingen. De renners — breedgeschouderde mannen — Ze zien er keurig uit. Alleen piept bij enkelen de slip van hun hemd uit hun broek, wat een koddig gezicht is ! De fietsen blinken in de zon.

Rakker TERPENTIJN uit Schiedam knolde deze grappige tekening.

Om drie uur worden ze de weg opgezonden De stoere kerels zitten zo vast op hun fietsen als wij in een paardjesmolen ! Op het plein is er muziek

Wim wandelt verder en ontmoet Willy, zijn vriend. De sportliefhebbers liggen in het gras. Slapende mannen worden met een schreeuw wakker op het gezoem van een lastige bie.

Intussen wordt de laatste ronde ingezet. De luidspreker verklaart het ons. Vlug als hazen lopen Wim en z'n maat naar de aankomstlijn en weldra staan ze aan de draad. Plots schrikken zij op het gebulder van de luidspreker : « Hallo, hallo, houdt de baan vrij ! De renners zijn in aantocht ! » Daarop volgt weer een samba !

P. K. als jager op groot wild, verrast door PALLIETERKEN uit Gottem.

Daar komen vijf renners in 't zicht. Op kop zit De Ketelaere. Een snelle spurter, die dan ook wint. Na wat tralala komt hij, met een gezicht rood als een haan, aangereden met de bloemen en weldra verdwijnt hij in de herberg. Als het zes uur slaat, hangt weer een vreedzame stilte over ons dorpje.

RED RYDER uit Conterdam.

Eervolle vermeldingen zijn er voor **123454N7463J54R uit Desselgem, Roger J. uit Alsemberg, Arizona Kid uit Roeselare** (twee knolletjes) en **Peccos Kid 28.843 uit Eeklo.**

In het dichterknollenperk prijken **AL-BERIC 28.559 uit Heist op den Berg** met

Tekenknol van STORMVOGEL 26.351 uit Pamel.

Een wrede man ! Tekenknol van HET RODE MASKER 29.102 uit Brugge.

« Winter »; dat volgens Snuffel beter is dan zijn « Witte Winternacht » en « De Robbedoeshelden » van **PEE FERNAND** uit **Oostende**, een eerste probeersel. Hier heeft **ZORRO** uit **Kruiseik-Wervik** een eervolle vermelding verdiend.

WINTER

De gouden najaarslach
Was veel te gauw verzwonden,
Toch heb ik in de dag
Weer het geluk gevonden

Het witte sneeuwtapijt ;
— Waarvan we 's zomers spraken —
Dekt d'aarde wijd en zijd
En rijm glanst op de daken.

De tere winterzon
Begiet de sneeuw met sterren
Maar 'k sluit waar ik begon
De zomer is nog verre !

ALBERIC 28.559 uit **Heist op den Berg.**

DE ROBBEDOESHELDEN

Lucky Luke, de man van de list.
Krijgt zelfs de sterkste man niet in de kist !
Adelaar, de knapste van de scouts,
Bakt zelfs de slimste man een poets !
Red Ryder, met zijn feilloos revolverschot
Maakt ook de beruchtste boef kapot !
Jan Kordaat, de man van de uppercut,
Hem krijgt niemand in de put !
Baden Powell, die ook veel kan zeggen,
Hoeft voor niemand de duimen te leggen !
Surcouf, die de weerlozen beschermt,
Vecht tot de vijand zelfs kermt !
Blauwe Sperwer, de man der avonturen,
Zoekt zijn vijand, al duurt het uren !
Al die grote Robbedoes-helden bij elkaar,
Wat brengen ze ons dit nieuwe jaar ?

PEE FERNAND uit **Oostende.**

Een eervolle vermelding voor de raadsels en het navertelde gedicht van **LUCKY LUKE 29.133** uit **Voortkapel.** Laat **DE RO-**

Tekenknol van DON QUICHOTE 27.602 uit Beverloo.

DE PIMPERNEL uit **A'DAM** zijn knol « De veiligste plek » verkleinen en zorgen, dat hij niet te lang wordt ! Kijk naar het knollentuin-reglement, **SUPERMAN 29.689** uit **MEENEN** ! Adres : Jules Claeijs, Oude Heirbaan, 48, Gottem bij Deinze.

De tekenknol van de 12-jarige **J. TH. H.** uit de Anjelierstraat te **Amsterdam** is in potlood en kleuren. Kan dus, jammer genoeg, niet worden afgedrukt ! Een zeer eervolle vermelding voor de Louvre-knol van **PIETJE KLEIN 23.589** uit **Mechelen.** Het formaat is goed, maar de tekening te zwart ! Verder een eervolle vermelding voor de drie knolletjes van **WITTE AREND 27.894** uit **Destelbergen,** voor het tekenwerk van **DE DUIF 28.625** uit **Waarschoot, BILLY POTTER 29.891** uit **Mechelen,** de twee knolletjes van **WOEDI DE SPECHT** uit **Deurne-Zuid,** van **NAT PINKERTON 29.745** uit **Overboelare** en van **ADELAAR** uit **Oudenaken.** Ook het nageknolde werk van **BLAUWE SPERWER 11.381** uit **Lebbeke** (keurig werk !) en van **EENOOGJE 24.033** uit **Heusden** (Lbg) verdient een eervolle vermelding.

Daar komt Sjarel met zijn walmende pijp ons, nijvere knollentuinbijen uitroken ! Tot volgende week, rakkers ! Als jullie P. K. tegenkomen, stuurt hem naar huis en naar zijn werk ! Kluiten groeten van jullie opperknollenplanter.

SNUFFEL.

Meneer Silhouette

Als ik in mijn woordenboek kijk, zie ik daar heel gewichtig uitgelegd, dat « silhouet » vrouwelijk en onzijdig kan zijn, in het meervoud « silhouetten » wordt en verschillende betekenissen heeft.

1) Het beeld, dat men krijgt, als men iemands schaduw natrekt, en die figuur met zwart invult.

2) Het schaduwbeeld zelf.

3) De alleen zichtbare of sterksprekende omtrek van iemand of iets...

Als je echter zo rond 1760 onder koning Lodewijk XV in Frankrijk geleefd had, zou je nooit aan tekenen of schaduwen gedacht hebben bij het horen van het woord « silhouette », maar aan een meneer, al was dat dan ook een nors heerschap.

DE WRAAK VAN DE BELASTING-BETALERS...

Meneer Stefaan de Silhouette (1709-1769) was een mager, lelijk mannetje, maar tegelijk ook een machtig man, die het iedereen lastig kon maken. Hij vond het verschrikkelijk, dat de mensen zoveel geld uitgaven, dat ze toch beter aan de schatkist konden afdragen, waarvan hij de zeer ijverige, al te ijverige behoeder was ! Hij was namelijk « controleur-generaal der financiën » en als zodanig weinig bemind, maar erg gevreesd door ieder, die van hem afhing en dat was practisch iedereen.

Daarbij was de man verschrikkelijk gierig, achterdochtig, altijd mopperend. Als iemand wat netjes in de kleren zat, vond hij dat verkwistend. Zo iemand zou zeker stiekem wel een enorm fortuin vergaard hebben, dat hij aan zijn controle onttrok.

Jammer genoeg was het mannetje zo ongeveer almachtig en had men geen verhaal op zijn beslissingen. Hijzelf was enorm rijk, maar men kon het hem niet aanzien. Zijn kleren waren heus niet pompeus zoals van andere hovelingen. Die liepen gekleed in goudlaken en waren met poeder overstoven, want ja, in 1760 had men de vreemde gewoonte, niet alleen zijn pruik, maar ook zijn kleren te poederen. Dan zag je het stof immers ook niet en .. hoefde men niet te borstelen...

Maar juist dat eenvoudige kostuum heeft de naam van meneer Silhouette vereeuwigd en werd die van eigennaam soortnaam

Hoe ging dat ? Wel, door de wraak van de belastingbetalers, die het wel over de oren gehaald was. En ook omdat de mensen in die tijd wel spaarzamer moesten worden.

Het kostuum, dat de oppertolbeambte droeg, was eenvoudig en niet duur. Heel wat mensen gingen zich ook zo'n pakje aanschaffen.

En tegelijk kreeg het versoberingspakje een naam, ondeugend natuurlijk, en werd 't een « silhouetje » genoemd, zoals wij praten van een boezeroentje, een chemisetje. En lui, die in zo'n besparingspakje rondliepen, noemde men « Silhouettes ».

Natuurlijk vond meneer Silhouette dat minder aangenaam. Maar hij kon er zich boos op maken en zelfs proberen, die dracht afgeschaft te krijgen, deze keer won het 't publiek.

HOE HET VERDER GING

Deze eigennaam werd dus tot spotnaam. Van spotnaam werd het een soortnaam.

Het silhouette-kostuum was een donker gewaad, dat nauw op het lichaam aansloot. Op een blauwe of witte achtergrond gaf dat bij tekenen poppetjes, die al heel eenvoudig waren ! Eén kleur en verder geen ingewikkeld lijnenspel.

Toen tekenaars dergelijke poppetjes gingen tekenen, noemden ze die natuurlijk ook « silhouettes » en dat werd daarmee de naam van een tekening, die met één pennestreek of tekenpotlood werd uitgevoerd en naderhand zwart opgevuld.

Meneer Silhouette was intussen van verdriet gestorven, maar de silhouettes leefden lustig voort.

Tegenwoordig weet bijna niemand meer, waar we dit « gekke » woord vandaan hebben. Een woord, zoals zoveel andere. Maar dit woord heeft toch een leuke geschiedenis.

Eigenlijk leeft op die manier nog de goedmoedige wraak van de belastingbetaler uit de tijd van meneer Silhouette ! De controleur-generaal der financiën is volledig vergeten, maar zijn naam komt iedereen wel eens tegen. Hoeveel silhouette-tekeningen zijn er al niet in ons lijfblad verschenen !

P. P.

De Leeuw van Vlaanderen

naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE

Platen van Wix
scenario van P DURBIN

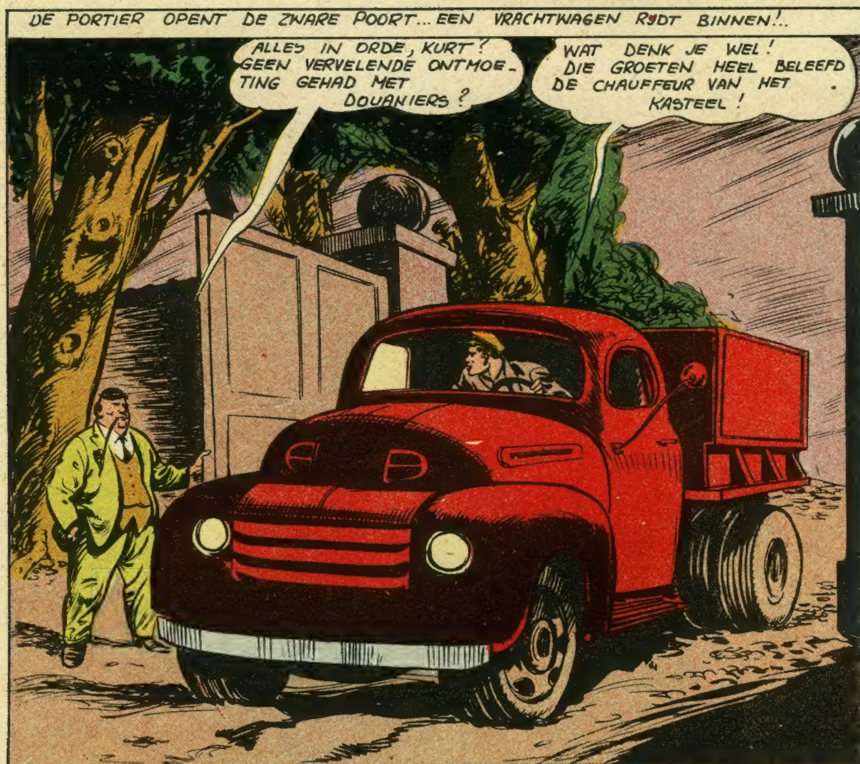

De Blauwe SPERWER

door Sirius

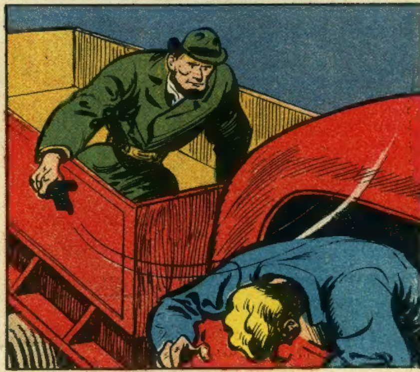

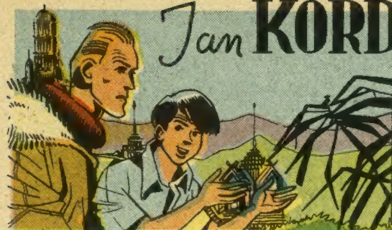

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

JAN KORDAAT, JEFKE EN PROFESSOR BOLS ZIJN VERDWAALD IN DE SAVANNE

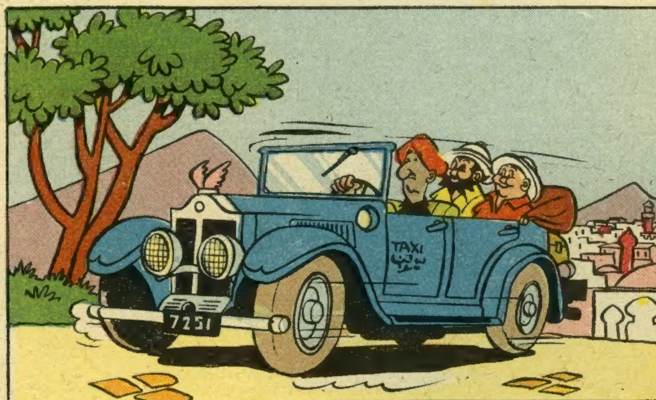

de BAARD en de KALE

KOENRAAD VLAMOOG KOMT TERUG

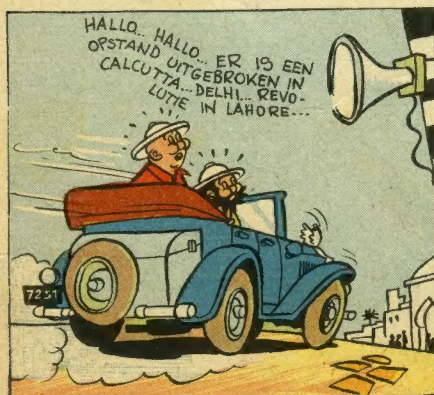

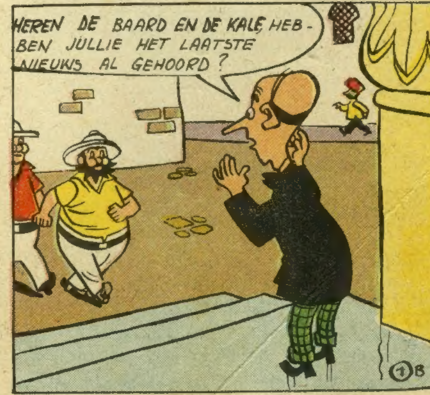

BADEN- POWELL

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.